

S

P

I

N

A

V

E

P

mark

E

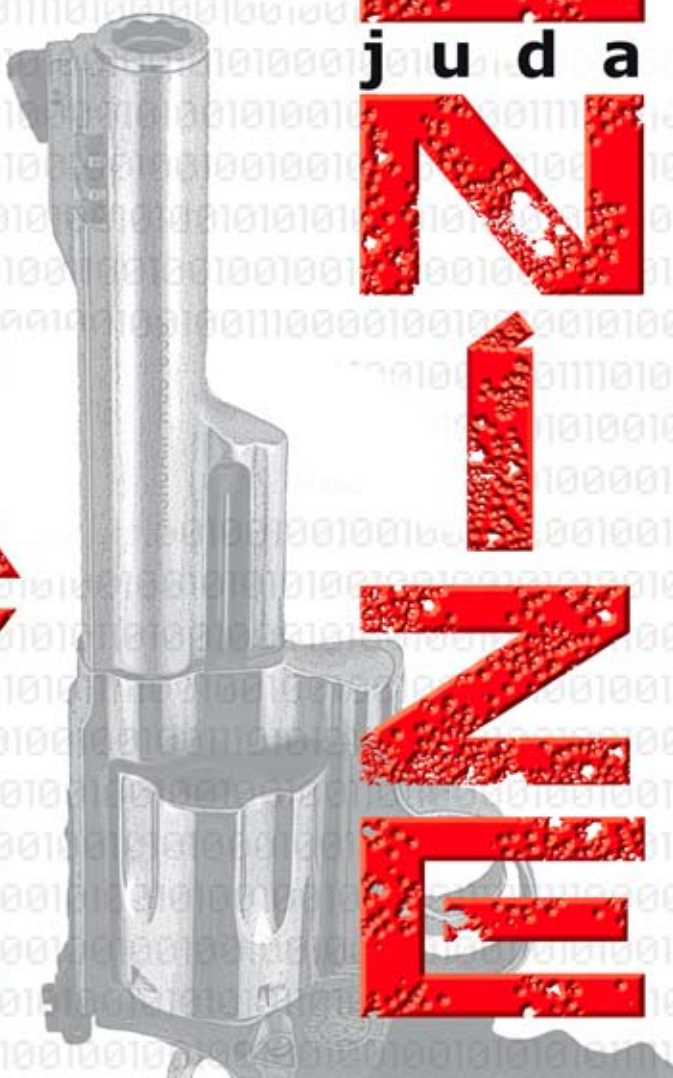
j u d a

N

I

Z

E

Rád bych poděkoval všem, kteří mi pomohli svými radami při psaní této knížky nebo jinak přispěli k jejímu vzniku. Děkuji Borkovi, panu Dvořákovi, Evě, Honzovi, Ireně, Jáře, Jirkovi a jeho choti, panu Krušínskému, Liborovi, Martině, Martinovi, Michaele, Petrovi, Radkovi, Renatě, Rostovi, Tomášovi, Vendovi a všem dalším.

Marek Juda

Špinavé peníze

■ Děj této knihy je smyšlený a veškerá podobnost s reálnými osobami nebo událostmi je náhodná.

Copyright text 2011 © Marek Juda
Cover design 2011 © Rostislav Sládek
Photo 2011 © Luděk Krušínský

ISBN 978-80-260-1428-7

Kriket je indický národní sport

Pátek 14. května

Rána kriketovou pálkou do temene hlavy přišla z ničeho nic. Zatmělo se mu před očima a klesl na kolena. Ještě před malou chvílí se pokojně procházel se dvěma turistkami z Evropy po pláži lemující rozbourené moře Bengálského zálivu u indického města Puri. Jenže Ajták byl značně tvrdohlavý v obou významech tohoto slova. Místo, aby si lehl na zem a nechal se okrást, pokusil se vstát. Dva menší šlachovití mladíci z blízkého Baliuparského slumu ho oběhli a jeden z nich ho udeřil pálkou ze strany do obličeje, čímž mu zlomil lícni kost. Přetl také nerv zajišťující fungování poloviny obličeje a části zubů. Ani po druhé ráně neomdlel a začal se s útočníky přetahovat o jejich zbraň. Tento konkrétní kus pocházel z domácí výroby, takže se Ajtákově do dlaní zabodl nespočet třísek z jeho drsného povrchu. Zločinci se báli prodlužovat zápas, vytrhli mu pátku z ruky a vzali do zaječích. Měl štěstí, že indickým národním sportem je kriket, a ne baseball, protože to už by jeho lebka nezvládla. Rychle se snášela tma. Dusný den střídala noc. Listy palem vlály ve větru, moře šumělo a z roztržené kůže na hlavě se řinula krev barvící vpředu i vzadu bílé tričko na rudo.

Zloději mu nic neukradli. Kdyby se jim podařilo dostat do Ajtákových kapes, zjistili by marnost svého počínání. Nenosil u sebe peníze, mobil ani žádné jiné cennosti. Dívky z jeho doprovodu byly fyzicky v pořádku, jen se potýkaly s menším šokem. Pomohly Ajtákově na nohy a odvedly ho do nejbližšího hotelu k základnímu ošetření. Recepční nezaváhal. Uvědomil si svou povinnost vůči spoluobčanům, zavolal do místní televizní stanice a teprve poté pro sanitku. Do ordinace státního lékaře již Ajtáka doprovázel televizní štáb. Když mu lapiduch sešival bez umrtvení rány neumělým velkým stehem, sledovalo vše pozorné oko kamery. Přece jen není přepadení turistů v Indii tak častá událost. O hodinu později a dvě patra výš soukromý lékař, tentokrát již bez přítomnosti médií, odstranil z hlavy deset stehů a úhledně je nahradil dvojnásobným počtem. Opět bez umrtvení. Ajták oproti všem očekáváním neutrpěl otřes mozku. Nechtělo se mu zvracet, jen necítil levou polovinu obličeje. Po dvou hodinách od přepadení odmítl kapačku, podepsal revers a přes protesty lékaře opustil nemocnici.

Speciální policejní skupina pod velením superintendanta Sanjaye Kumara mezi tím vyvíjela horečnou snahu o dopadení pachatelů a zatkla velké množství podezřelých. Celý zástup nahnala do Ajťákova hotelu k identifikaci. Přestože nebyl schopen nikoho z nich poznat, neboť mu všichni Indové přišli jeden jako druhý, byli dva muži vybráni, uvězněni a podrobeni výslechu.

Druhý den dorazila k Ajťákovi do hotelu opět televize. Matka jednoho z podezřelých prosila, aby vzkázal veřejně policii, ať nezatýká nevinné občany. Ajťák souhlasil a pronesl na obrazovkách v indických domácnostech své poselství: „Police, don't arrest innocent people.“ Nedostatek důkazů nebo přílišná publicita přiměly muže zákona k propuštění obou uvězněných mužů. O týden později a tisíc kilometrů daleko k němu přistoupil neznámý člověk, jenž ho poznal podle fotografie v novinách. Pozdravil ho a sdělil mu, že už pravé pachatele zadrželi. Našli u nich zakrvácené oblečení se stejnou krevní skupinou, jako je ta jeho, a také útočnou zbraň, ocelovou tyč. Na námitku, že dostal do hlavy kriketovou pálkou, muž jen pokrčil rameny. Zločinci byli odhaleni, čeká je přísný trest a cizí turisté se už v Indii nemusejí ničeho bát. Ajťák si z tohoto zážitku kromě jizev odnesl dvě ponaučení. Za prvé, že spoléhat se na policii je naivní, protože jejím hlavním cílem je vyřešit případ bez ohledu na realitu. Za druhé, že už nikdy v životě nechce být obětí zločinců.

Nabídka

Čtvrtek 28. října

Pokud pracujete v bance v oddělení informačních technologií, jste pravděpodobně mladšího až středního věku, mužského pohlaví, jste nadprůměrně inteligentní, podprůměrně komunikativní a téměř jistě nejste zločinec. Všechny finanční instituce věnují velkou pozornost zabezpečení svých systémů proti vnějším hrozbám. Je velmi těžké, až nemožné nabourat se zvenčí do těch správných počítačů. Nejslabším článkem jsou lidé uvnitř. Hlavním důvodem, proč zaměstnanci IT v bankách téměř nepáchají zločiny, je to, že se na nekalou činnost v drtivé většině případů přijde. Je to jen otázka času. Téměř vždy se dá dohledat, kdo určitou operaci provedl. I tak je možné sebrat peníze a včas zmizet

do země, která nemá s naší vlastní smlouvu o vydávání zločinců. Hlavními faktory jsou množství ukradených peněz a také ochota dotyčného k věčnému exilu v cizině. Pracovníci IT nemají, až na výjimky, ty správné morálně volní vlastnosti k takto zásadní změně životního stylu, a proto je třeba tyto osoby na šikmou plochu maličko postrčit. V Ajťákově případě se to stalo v parčíku, cestou z restaurace, kde se k němu z obou stran připojili dva pánové.

„Dobrý den, pane Novotný,“ pronesl vlídně ten mohutnější a starší. Mladší jen kývl hlavou. Ajťák si je prohlížel s marnou snahou někam je zařadit. Oba měli na sobě tmavé kabáty, jako nějaké uniformy. Nestáli vedle sebe, jak by se dalo při rozhovoru dva na jednoho očekávat, ale drželi mezi sebou velký rozestup. Starší působil uvolněným dojmem, mladší měl pokrčená kolena, jako by se na něj chystal skočit.

„Dobrý,“ utrousil Ajťák.

„Požádám vás o pět minut vašeho času. Mám pro vás takovou obchodní nabídku,“ pokračoval větší pán.

„Nabídku, kterou nebudete moct odmítnout,“ zašklebil se na Ajťáka ten menší. „Děkuji, nechci,“ odpálkoval je Ajťák a pokusil se mezi nimi projít. Úspěšně tuto taktiku používal při hovoru s nutiči od telekomunikačních firem i obskurních sekt. Daleko ale nedošel. Při druhém kroku se mu do žaludku zabořila pěst menšího muže. Ajťák se zlomil v pase a během několika vteřin vyhodil všech pět piv, jimiž přispěl k oslavám vzniku samostatného československého státu. Starší pán se zatvářil znechuceně, mladší se hlasitě rozchechtal. Kolem se rychlým krokem prohnala důchodkyně s nákupní taškou. „Zase ti opilci,“ nadávala. Oba muži počkali, dokud Ajťák znovu nepopadne dech. Starší mu podal papírový kapesník, aby si mohl utřít ústa.

„Tedy ještě jednou. Rádi bychom využili vaší práce v bance pro jednu specifickou záležitost. Nechceme, abyste kradl cizí peníze, jen nám pomůžete přemístit určitou sumu z jednoho účtu na jiné, vámi založené účty – a poté pryč do zahraničí. Dostanete pochopitelně z této operace slušnou provizi. Celé to nezabere ani den.“

„To nejde,“ lupal po dechu zelený Ajťák. „Přišlo by se na to.“

„Vy jste odborník. Je ve vašem vlastním zájmu zamaskovat stopy. Necháme na vás, jak to provedete.“

„To fakt nejde. Do týdne by to někdo zjistil.“

„Týden je strašně dlouhá doba a vy to s počítači umíte.“

„Něco smazat nejde. Ze systému by trčelo moje jméno.“

„Jako vocas,“ zasmál se opět mladší muž.

„Schází vám správná motivace,“ hleděl mu starší pán zkoumavě do očí. „Jak říkají Němci: entweder, oder. Pomozte nám a přijďte si na slušné peníze. Budete to sabotovat a odskáčete si to. Tak co říkáte naší nabídce?“

Ajták jen mlčel. Na to se nedalo nic odpovědět.

„Ještě pro úplnost bych rád dodal, že není dobrý nápad chodit na policii. My jsme totiž od policie.“ Starší muž vyndal z vnitřní kapsy svého kabátu pouzdro a ukázal mu služební průkaz kriminalisty. „Pokud půjdete na policii, zjistíme to a zabijeme vás. Když půjdete na inspekci, zjistíme to a zabijeme vás. Jestli se obrátíte na někoho ve vaší bance nebo na ministerstvu financí, zjistíme to a zabijeme vás. Zkuste o tom s někým promluvit, naznačit nebo jen mluvit ze spaní a zabijeme vás. Než jsme si vás vybrali, pečlivě jsme vás prověřili. Neustále vás sledujeme a máme ve vaší blízkosti své lidi. Máme také přátele ve všech státních institucích, které by se mohly věnovat vaší případné stížnosti. Nikomu na vás nezáleží, jste postradatelný. Když nebudete spolupracovat, zmizíte a my si najdeme někoho jiného. Vraťte se domů a přemýšlejte. Do dvou dnů se vám ozveme s detaily naší transakce. Udělejte to správně a vyděláte na tom, zkuste nás podfouknout a jste mrtvý.“ Na to se otočil a odešel bez rozloučení. Mladší chlapík si chvíli prohlížel Ajtákovu obličej, jako by mu chtěl vrazit ještě jednu ránu. Pak napodobil prsty pravé ruky pistoli, udělal „puf“, zasmál se a zmizel za svým partnerem.

Ajták nevěřičně postával na chodníku. Za chvíli se mu podařilo dát se trochu dohromady. Vyběhl obloukem přes trávník podél řady křoví, kolem soustavy jezírek, kterým říkal Gabčíkovo, až k parkovišti u obchodního centra. Tam se zastavil ve stínu za stromy a pátral pohledem po svých nových přátelích. Zahlédl je, jak procházejí každý zvlášť hlavním vchodem dovnitř. Na moment počkal, než se opatrně z boku přiblížil k proskleným dveřím. Bylo tam stále příliš mnoho lidí. Pokusit se je sledovat v téhle skrumáži by bylo příliš riskantní. Vsa-dil tedy vše na to, že nejdou za nákupy, ale snaží se zmizet v davu. Oběhl budovu a celý udýchaný zapadl do vchodu paneláku na protější straně. Za okamžik

vyšel nejprve ten mladší a po něm i starší muž. Jako by se neznali. Po třiceti metrech se potkali u modré octavie. Starší odemkl, vlezl za volant, počkal, až se dovnitř nasouká ten mladší, a v klidu odjeli směrem do centra. Kužely světel z jejich reflektorů přeběhly po panelovém domě. Ajták si zapsal do mobilu poznávací značku, i když mu vůbec nebylo jasné, k čemu to může být dobré. Nebyl žádný hacker ani neměl nikoho známého v evidenci motorových vozidel. Byl to jen takový reflex získaný z televizních detektivek.

Doma se pečlivě osprchoval. Břicho ho bolelo, ale nebylo tvrdé, takže snad nehrozilo vnitřní krvácení. Žebra zůstala nedotčena. Lehl si do postele a přemýšlel o své situaci. Nejlepší by bylo se s někým poradit. V bance mohli mít ti dva nějaké komplice, tam za nikým jít nemohl. Určitě si ho nevybrali náhodou. Někdo jim ho musel vytipovat. Obrátit se na policii mu také nepřišlo jako nejlepší nápad. Buď jsou opravdu policajti, nebo tam můžou mít někoho známého. Třeba ho sledují. Možná i odposlouchávají. Ať se svěří komukoli, můžou se to dozvědět. Kromě toho byl Ajták povahou spíše samotář a své problémy rád řešil sám.

Vzal si do postele svůj soukromý notebook, aby mu pomohl utřídit myšlenky. Byl to jeden z mála jeho výstřelků. Vrcholný model se šasi z lehkých kovových slitin, rychlým procesorem, přehnaně velkou pamětí i diskem, vysoce výkonnou grafikou a velkou výdrží baterií. Vzhledem ke své profesi měl počítač nadstandardně zabezpečený pomocí šifrování disku s nesmyslně dlouhým kódem, nejnovější antivirus i firewall. Firemní notas nebyl ani z poloviny tak dobrý. Nebál se svěřit mu své nejtajnější myšlenky, protože si byl dost jistý neprolomitelností jeho ochrany. Musí na to jít systematicky. Rozdělil své možnosti na jednotlivé varianty a připsal k nim výhody a nevýhody.

- Policie
- Poslechnout
- Ukrást peníze a zmizet
- Dělat ze sebe blbce
- Zmizet bez peněz
- Zbavit se jich

Nejjednodušší by bylo jim vyhovět, pokud by znal způsob, jak celou operaci provést, aniž by zanechal stopy. Rozhodl se nechat tuto možnost otevřenou pro další úvahy. Další logickou možností bylo nahlásit jejich počínání na policii nebo inspekci. V životě policejní průkaz neviděl, mohl být klidně zhotovený doma v tiskárně. Nicméně podle jejich chování usuzoval, že to nejsou úplní amatéři. I tuto variantu nechal zatím otevřenou. Utéct do zahraničí, ať už s penězi, nebo bez nich, nepovažoval za schůdné řešení. Nikdy nepobýval mimo domov déle než tři týdny v kuse. Může dát v práci výpověď nebo se začít chovat jako nespolehlivý blázen. Jenže kdyby se začal chovat nepředvídatelně, znamenal by pro ně vážnou hrozbu, což by je mohlo přimět k jeho odstranění. Zbývala extrémní varianta v podobě protiútoků. U ní bylo riziko nejvyšší. Na druhou stranu byla zatím jediná, kdy by mohl zůstat na svobodě ve svém zaměstnání a nemusel ze sebe nechat vymlátit duši. Když všechny ostatní metody zklamou, přichází na řadu násilí. Trochu ho zamrazilo. Uvědomil si, s jakým klidem přemýšlí o dvojnásobné vraždě jako o přípustném řešení své situace. Jenže oni mu přece vyhrožovali smrtí! Avšak na to, aby se rozhodl pro jednu z variant, měl zoufale málo informací. Sázky byly nastaveny hodně vysoko. Bylo nutné ty dva trochu zdržet a něco o nich zjistit. Také jim musí nějak říkat. Nejprve ho napadly přezdívký v podobě barev, jako ve filmu *Reservoir Dogs* od Quentina Tarantina. Jenže jméno by mělo něco vypovídat o svém nositeli. *Nomen omen*. Rozhodl se je označit jako pana Velkého a toho druhého, s trochou ironie, jako pana Drsného.

V jednom si udělal jasno hned. Zabít se od nich nenechá.

Praní špinavých peněz

Úterý 26. října

Muž, jehož pojmenoval Ajťák jako pana Velkého, rozjel praní špinavých peněz vlastně náhodou. Když opustil policejní řady, založil nejprve detektivní agenturu, ke které postupně přidal další, ne zcela legální aktivity. Výtěžky ze své činnosti potřeboval vyčistit, byť se jednalo o částku, pro kterou by dnes nesáhl ani do odpadkového koše. Peníze za své služby inkasoval na ruku v hotovosti.

Cash and carry, jak to ve správném zločineckém byznysu chodí. Jenže schovávat balíčky bankovek je nepohodlné a nebezpečné. Existuje velké riziko okradení, ztráty, fyzického poškození a spousta dalších potíží. Navíc je pro transakce v hotovosti stanoven ze zákona strop ve výši patnáct tisíc eur, do kterého spadá i vklad na vlastní nebo cizí účet v bance. Od tisíce eur jsou finanční instituce povinny klienty identifikovat, aby se zamezilo rozměňování větších částek na menší.

Finanční instituce sledují i menší převody a vklady, než je zákonný limit, pokud v nich vzbudí podezření. Zaměřují se zejména na odchylky od běžného chování jednotlivých klientů. Hledají transakce, kde je problematické identifikovat účastníky, převody, jež nejsou pro daného zákazníka typické, projevy nervozity nebo neobvyklý doprovod při hotovostních operacích. Podezření z praní špinavých peněz musí neprodleně nahlásit Finančnímu analytickému odboru ministerstva financí. Tento úřad rozhodne, zda předá podnět k trestnímu stíhání policii.

Pan Velký stál před problémem, jak proměnit igelitku plnou bankovek za legální prostředky na účtu, se kterými by mohl bez obav disponovat. Snažil se rozlousknout úplně stejný oříšek jako americká mafie v době prohibice, kdy její pokladny přetékały hotovostí z prodeje alkoholu, vydírání a nelegálních sázek. Podnikal na značně konkurenčním trhu s vysokou mírou zisku i rizika. Přesto se mu podařilo postupně vybudovat malý, ale úspěšný podnik.

Dva dny před setkáním s Ajtákem v parku se mu ozval jeden z jeho klientů se žádostí o schůzku. Sešli se v secesní kavárně v centru. Bylo to mimo špičku, takže měli soukromí na rozhovor. Tlumený hluk dopravy za okny překrýval jejich hlasy.

„Dobrý den,“ přivítal pan Velký svého zákazníka. Vstal od stolu a potřásl rukou. Sám se na místo dostavil čtvrt hodiny předem, aby měl rezervu pro případné komplikace po cestě.

„Dobrý den,“ pozdravil člověk, kterého znal jako Herrmanna. Nevěděl, jestli to má být křestní jméno, nebo příjmení. Vybavoval si ho z předchozích obchodů jako trochu náladového, nicméně spolehlivého partnera. Občas mu musel

vysvětlit omezení jejich oboru, protože očekával výsledky hned. Na druhou stranu zatím nikdy nesmlouval o výši provize ani nevyhrožoval fyzickým násilím. Mluvil s téměř nezatelným měkkým přízvukem někoho, pro něhož není čeština rodný jazyk, ale kdo ji používá denně po mnoho let a dává si pozor na správnou gramatiku. Středně vysoká postava, střední věk, slušné, ale nikterak nápadné oblečení. Na první pohled vypadal jako manažer na schůzce s obchodním partnerem, což také byl. Pan Velký ho tipoval na bývalého příslušníka některé z tajných služeb, takže se ho moudře nepokusil sledovat ani o něm sbírat informace. Vycházel z předpokladu, že by se o tom Herrmann dozvěděl, což by mohlo narušit jejich doposud skvělé vzájemné vztahy, případně také jeho vlastní tělesnou integritu. Po obvyklých banalitách na úvod a objednání espressa pro pana Velkého a café latte s dvojitou mléčnou pěnou a čokoládou pro Herrmanna se dali do práce.

„Musím vás pochválit za spolehlivost, s jakou jste přistoupil k našim dvěma posledním zakázkám,“ mazal Herrmann med kolem úst panu Velkému, jenž se spokojeně tetelil.

„Dělám, co je v mých silách,“ odpověděl skromně.

„Kdyby tak všichni plnili své závazky alespoň z poloviny jako vy. Obchod by byl mnohem snazší a naše životy jednodušší,“ básnil Herrmann.

„Děkuji. Vážím si vaší spokojenosti.“

„Rád bych naši spolupráci prohloubil. Ty předchozí zakázky byl jen takový test.“

Pan Velký se zarazil. Pokud bylo dvacet milionů test, co je pak opravdový obchod? Herrmann se usmál nad jeho překvapeným výrazem. Pomalu uskrával kávu s malíčkem vytrčeným do strany, jako nějaký zdegenerovaný šlechtic. Bavilo ho lidi napínat. Když ho nechal dostatečně vycukat, vytáhl z náprsní kapsy zlaté pero a napsal na obal od cukru číslici 300. Otočil papír k panu Velkému, počkal, než informaci vstřebá, a pak obdélníček spálil v popelníku na stole. Zahořel malým plamenem, aniž by vzbudil pozornost obsluhy nebo dalších hostů. Herrmann jeho zkroucený popel rozmělnil spodní stranou zlatého zapalovače. Pero i zapalovač vrátil elegantním pohybem zpět do náprsní kapsy černého obleku. Pan Velký si pečlivě prohlížel jeho obličej, zda v něm nenajde náznak, že se jedná o vtíp. Nic takového neobjevil. Jen stín pobavení.

„To poněkud přesahuje naše současné kapacity,“ prohlásil váhavě pan Velký. „Je mi to jasné. Bohužel, zrovna nám vybuchnul dosavadní partner, a proto se musím spolehnout na vás.“ Partner opravdu vybuchl. Snažil se odkrojit z práných peněz větší část, než mu náležela. Když to Herrmann zjistil, nechal pod jeho vůz připevnit dvě kostky starého dobrého Semtexu H. „Nechte si to projít hlavou,“ dodal. „Ozvu se vám za pár dní, ale byl bych vám opravdu vděčný, pokud byste se této zakázky ujal. Zatím vám přeji hezký den.“ Položil na stůl bankovku a odešel, aniž by počkal na reakci pana Velkého. Ten zůstal na svém místě další půl hodiny. Jen tak tam seděl a mozek mu běžel na nejvyšší obrátky. Na tohle bude třeba vymyslet něco úplně nového. A bude se mu hodit ten programátor, kterého mu vytipoval jeho kontakt z bankovního sektoru.

Rozhovor v kuchyni

Čtvrtek 28. října

„Tak co, vezme to?“ zeptal se v noci u kuchyňského stolu zvědavě pan Drsný svého šéfa, pana Velkého. „Trochu se cukal. Myslíte, že fakt neumí po sobě zamést stopy?“

„Bylo by to lepší zejména pro něj. Musí se snažit.“

„A půjde do toho? Jak to vidíte?“

„Nechce se mu, jenže je to měkota. Necháme ho pár dní podusit a po další schůzce si dá říct.“

„Co když nás práskne?“

„Nemá co. Nezná nás, nic konkrétního jsme mu neřekli a věří, že jsme od policie.“

„To má teda štěstí, hošan. Jasně.“ Pan Drsný se poplácal přes podpažní pouzdro, ve kterém nosil automatickou pistoli Smith & Wesson M&P45. Vybral si ji pro velkou zastavovací schopnost. Má ještě jednu výhodu. Střílí jeden z největších podzvukových projektilů na světě, což umožňuje použít tlumič.

„Dozvěděl bych se to. Taková věc se neutají,“ uklidňoval ho pan Velký, jemuž se příliš agresivní přístup pana Drsného k řešení konfliktů nezamlouval. Věnoval spoustu času i peněz na udržování dobrých vztahů s bývalými kolegy

v řadách policie právě proto, aby mohl zůstat v pozadí a nemusel se uchýlovat k násilí. „Dáš si ještě kávu?“ zeptal se pana Drsného.

„Jo, díky. Nemáte k tomu něco tvrdšího?“

„Ne. Musí ti stačit ta káva.“ Pan Velký vstal a šel uvařit vodu na kafe pro pana Drsného a čaj pro sebe. Sám alkohol skoro nepil. Občas zašel na jedno s bývalými kolegy z kriminálky, ale to bylo tak všechno. Kdysi měl potíže s játry a odvykl si pít. Když se dal dohromady, už mu to ani nechybělo. Na čem opravdu ujížděl, byl čaj. Používal zásadně sypaný, nikdy ne čaj v sáčcích. Měl doma desítky kovových krabiček s různými druhy. Teď zrovna sáhl po stříbrné hranaté dóze s nápisem Williamson & Magor a logem modrého slona, ze které odměřil lžičku poctivého anglického Earl Greye, jemně parfémovaného olejem z kůry citrusových plodů, bergamotů.

„Zítرا ho budeš sledovat. Jen pro jistotu,“ řekl pan Velký, když si přisedl zpátky ke stolu. Jeden ze dvou hrníčků přistrčil svému hostu.

„O. k., šéfe.“

Nějakou dobu mlčky popíjeli své nápoje. Rád bych se teď ujistil, že je nám oběma jasná situace,“ pronesl po chvíli vážně pan Velký. „Buď se nám tahle zakázka podaří a budeme za vodou, nebo na ní shoříme. Jsi na to připravený?“

„Jo. To dáme.“

„Výborně, takže si rozumíme. Sleduj ho a nezapkej to. Naši klienti nemají smysl pro humor. Dobrou noc.“

„Dobrou, šéfe.“

Nedlouho poté, co pan Drsný odešel, se vrátila ze cvičení manželka pana Velkého. Otevřela dveře, hodila bundu přes opěradlo židle a vykročila energicky proti němu.

„To by mě zajímalo, co jsi tu dělal celý den,“ zaútočila na svého chotě místo pozdravu.

„Ahoj, Jano.“

„Tak co jsi tu celý den dělal?“

„Jak bylo na aerobiku?“

„Tak řekneš mi, sakra, cos tu celý den dělal?“

„Pracoval jsem.“

„Tak pracoval. Co je to za práci? Nic neděláš. Jen zabíjíš čas s tím idiotem. Že tu byl? Příznej se. Vidím tu hrnek od kafe.“